

[Finansministeren.]

visse tilfælde ret til offentlig hjælp uden hensyn til indtægt, så det er ikke let at lave en lov, der på den ene side tager alle forsorgsberettigede med uden at forbigå nogen, hvis kår ellers kunne berettige til samme adgang til indløsning, og på den anden side holder dem udenfor, der ikke har egentligt behov for hjælp. Regeringen har derfor ment, at det var bedre at fastslå en bestemt indtægtsgrænse som kriterium for indløsningsretten. Herved opnår man jo at få alle med, der har behov for hjælp uden hensyn til, om dette i øvrigt berettiger dem til offentlig forsorg, og man undgår dermed tillige megen administration. De nye regler om sømandsskat har dog nødvendiggjort en særbestemmelse.

Regeringen har tillige fundet det rimeligt at give ret til indløsning i de tilfælde, hvor det ikke er sparebevisets indehaver, men ægtefællen, der oppebærer offentlige forsorgsydelser. Der vil med den erfaring, administrationen har herom i sådanne tilfælde, være behov for denne ekstra hjælp. Det er disse to ting — indtægtsgrænserne og bestemmelserne om ægtefællerne — der er det nye i loven.

Bestemmelser om rentetillæg og lovens §§ 2, 3 og 4 svarer til den tidligere lov, der tænkes afløst af den nu foreslåede.

Må jeg til slut bemærke, at man kan diskutere de indtægtsgrænser jeg har foreslået, men går vi højere op, vil udgiften stige betydeligt. Jeg mener derfor, at vi med denne lov vil nå så nær som muligt til det retfærdige i administrationen af sparebeviserne, og jeg anbefaler lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om statsgarantier og statsforskrivninger vedrørende betalingsaftaler med udlandet.*

Den gældende lov herom, nr. 335 af 19. december 1956, udløber med udgangen af 1959. Den i loven indeholdte bemyndigelse blev oprindelig givet ved lov nr. 142 af 30.

marts 1946. Denne lov, som udløb med udgangen af 1946, blev forlænget først til udgangen af 1947 og senere til 1950 og 1953. I 1953 blev loven genoptrykt med enkelte formelle ændringer og med gyldighed for en ny 3-årig periode. I 1956 valgte man den samme fremgangsmåde, idet der også på dette tidspunkt skete en uvæsentlig ændring i lovens ordlyd.

Da nationalbankens mellemværender med udlandet stadig i vidt omfang bestemmes af den af staten førte handelspolitik og af de betalingsaftaler og betalingsarrangementer, som træffes af regeringen, foreslås det, at den nugældende garantiordning forlænges for en yderligere 3-årig periode indtil udgangen af 1962.

Til forslaget skal jeg i øvrigt fremkomme med følgende bemærkninger:

I lovforslagets § 1 foreslås en bemyndigelse for finansministeren til over for Danmarks nationalbank at meddele statens garanti for fuld dækning, herunder dækning af eventuelle tab med fradrag af eventuelle kursgevinster og -tab, der vedrører betalingsaftaler eller andre betalingsarrangementer med udlandet, hvad enten tabet skyldes, at et tilgodehavende i udlandet nedskrives eller går tabt, eller at en udenlandsk gældsforpligtelse opskrives. Garantien vil som regel omfatte mellemværender mellem nationalbanken og andre landes centralbanker, men kan i visse tilfælde også omfatte beløb, der indestår i private danske eller udenlandske banker. Statens garanti over for Danmarks nationalbank omfattede pr. 15. september 1959 udenlandske gældsforpligtelser på ca. 650 mill. kr. og udenlandske tilgodehavender på ca. 190 mill. kr.

Den i lovforslagets § 2 omhandlede bemyndigelse for finansministeren til efter forhandling med finansudvalget at udstede statsforskrivninger i medfør af bestemmelser i betalingsaftaler eller andre aftaler truffet med udlandet har under den hidtil gældende lovgivning været anvendt i forbindelse med konsolideringsaftaler ved-

[Finansministeren.]

rørende afvikling af Danmarks gæld i Den europæiske Betalingsunion. Finansudvalget har i en række tilfælde givet tilslutning til udstedelse af statsforskrivninger for en eventuel restgæld i henhold til aftalerne i tilfælde af unionens ophør eller Danmarks udtræden af unionen. Efter unionens ophør den 27. december 1958 blev imidlertid de fleste af disse aftaler erstattet af nye konsolideringsaftaler, som ikke indeholdt bestemmelser om udstedelse af statsforskrivninger. Kun i to tilfælde bibeholdtes de gamle aftaler, dog med den ændring, at statsforskrivninger kun skulle udstedes efter kreditors anmodning.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal endvidere for det høje ting fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om afgift af gevinster ved lotterispil m. v.*

Siden denne lov trådte i kraft, har finansministeriet stede fulgt den praksis, at afgiftspligten også omfattede uafhængede gevinster. Da denne praksis imidlertid er underkendt ved højesterets dom af 22. januar 1959, vil jeg foreslå lovens § 2 ændret, således at afgiftspligten af uafhængede gevinster lovfæstes.

De foreslåede ændringer i affattelsen af lovens § 1, stk. 1, tager alene sigte på en klarere præcisering af lovens område.

Ved udarbejdelsen af forslaget til lotteriforforslaget forudsatte man, at afgift også skulle erlægges af uafhængede gevinster. I overensstemmelse hermed fastsattes i § 6 en frist for afgiftsberigtigelsen på 14 dage fra resultatet af en bortlodning.

Den nævnte højesteretsdom vil imidlertid, da afhentningsfristen som regel er væsentlig længere end de anførte 14 dage, have som konsekvens, at der må indbetales afgift også af de på indbetalingstidspunktet uafhængede gevinster, og at der derefter må reguleres, når afhentningsfristen er udløbet, således at den indbetalte afgift for de uafhængede gevinster må tilbagebetales, hvilket administrativt er særdeles uheldigt.

For at sikre afgiftens erlæggelse må jeg anse det for nødvendigt, at indbetalingstidspunktet ligger kort tid efter lodtrækningen, og jeg finder derfor ingen mulighed

for at udskyde indbetalingstidspunktet til et tidspunkt efter afhentningsfristens udløb.

Forslaget går derfor ud på, at pligten til at svare afgift også af uafhængede gevinster lovfæstes.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg hermed anbefale dette lille forslag til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om afgift af konsum-is.*

Forslaget tager sigte på gennemførelsen af nogle tekniske ændringer til isafgiftsloven, som man har fundet ønskelige dels under hensyn til de erfaringer, der er gjort i de snart 12 år, denne afgiftslov har været gældende, dels som følge af den udvikling inden for konsum-isfremstillingen, som har fundet sted i de senere år.

Jeg tænker herved navnlig på fremkomsten af den såkaldte „soft-ice“, der var ganske ukendt i 1947, da isafgiften første gang blev vedtaget af dette høje ting. Soft-ice afsættes i modsætning til anden is til forbrugerne ved aftapning direkte fra frysemaskinen og uden egentlig opmåling, og de virksomheder, der forhandler denne særlige type is, er derfor ude af stand til at føre det regnskab over den udleverede mængde is, som det er forudsat i den gældende lovs bestemmelser. Myndighederne har derfor ikke for disse virksomheders vedkommende nogen mulighed for på sædvanlig måde gennem virksomhedens afsætningsregnskab at fastslå den mængde is, hvoraf literafgiften skal beregnes. Hidtil har man klaret sig ved at træffe aftaler med de enkelte virksomheder angående afgiftens beregning efter råvareforbrug med tillæg af en vis procent for svulmning, men noget lovmæssigt grundlag for en sådan ordning findes ikke i den gældende lov. I lovforslaget har man foreslået at afhjælpe denne mangel ved at foreskrive, at afgiften for is, der afsættes direkte fra fryser, skal beskattes på grundlag af den medgåede isblandings rumfang med tillæg af en svulmningsprocent på 75; det er naturligvis ikke muligt at fastsætte denne svulmningsprocent således, at afgiften for soft-ice i alle tilfælde bliver nøjagtig 1 kr. pr. faktisk udleveret liter is; jeg vil imidlertid mene, at de foreslåede